

Дѣ да е моя керка да я фатите,
Со ваши утровити уста да я усмъртите,
Чи тая си потапта́ моя лакардія. 250
Какъ си чюха до двѣ фжрковити змии,
Си фжркнаха низъ висе небо,
Да си гонетъ наймалка-та кралска керка;
Денъ фжркаха и я вейке наблизиха,
Кралска Керка си заплака: 255
Отъ Богъ да найдешъ, брѣ Орфене!
Ти мене млада ще погубишъ
Мой татко си е пратилъ до негови люти змии,
Мене со утровити уста да си усмъртетъ.
Орфенъ хи вели отговори: 260
Ой ты кралска керко моя любо!
До кога е Орфенъ со тебе,
Ти що ми плачешъ и ся боишъ?
Язъ за тебе душа ще си загубѣ,
Лю тебе си не оставемъ. 265
Още речъ-та не отрече,
И ду двѣ фжркати змии си дойдоха,
Уста зинаха мома да погълнатъ.
Орфенъ си обзе до негова гласна свирка,
Та засвири пѣсна мощне желостива, что 270
Доръ се ду две змии умаяха,
Като умряни паднаха на земя да се валетъ!
Тогá си Орфенъ свирка запря,
Та искара́ до негова люта стрѣла,
И устрѣли на сърце ду две змии; 275
Отмалъ змии продумаха:
Отъ Богъ да найдешъ, Орфенъ младъ свирелжія:
Що ти нии зло усторихме,
Та си насъ со тоя стрѣла устрѣли?